

Η Παρουσία την ώρα του πόνου - Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

/ [Γνώμες](#)

Σχόλιο στο Ευαγγέλιο της Κυριακής Ζ΄ Λουκά

Ένας «άρχων της Συναγωγής» ταπεινώνεται, πέφτει στα πόδια τού Ιησού, γιατί το παιδί του που οδεύει προς θάνατον. Σε οριακές στιγμές της ζωής δεν ενεργείς με το λογικό, δεν κρύβεσαι, δεν δείχνεις άλλον εαυτόν.

Εκεί που δέχεται την παράκληση ν' ασχοληθεί μαζί του, να «εισέλθει εις τον οίκον αυτού», ο Ιησούς προσκαλείται να θεραπεύσει τη γυναίκα που για δώδεκα χρόνια ταλαιπωρείται στους γιατρούς. Βέβαια, η ταλαιπωρία δεν ήταν μόνο ιατρική αλλά και κοινωνική.

Το Ιουδαϊκόν περιβάλλον δεν ανέχετο τη γυναίκα που είχε τα έμμηνά της. Ως «ακάθαρτη» δεν συμμετείχε στα κοινά κι ως γυναίκα ήταν υποδεέστερη.

Πλησιάζει Αυτόν που έχει τη δύναμη και την αγάπη να την ελευθερώσει από ό,τι της προκαλούσε θλίψη και δυσφορία. Κι ας συναντούσε εμπόδια από τους γύρω.

Δεν κατορθώνεται η ελευθερία, η χαρά και η θεραπεία χωρίς κόπο και πόνο. Το «πλησίασμα» στο Χριστό, με την προσευχή και τα μυστήρια, θέλει επιμονή που παραπέμπει στην πίστη και υπομονή που φέρνει η ταπείνωση.

Κι όταν φαίνεται πως το «παρακάλιο» στο Θεό της δυνάμεως και της αγάπης δεν έχει λόγο – ο Ιάειρος μαθαίνει πως «τέθνηκεν η θυγάτηρ» του – και συνεχίζεις να είσαι κοντά Του ακολουθώντας Τον, τότε είναι που θα δείς αυτό που δεν λογαριάζεις.

Πόνος, δάκρυ και αίμα ο κόσμος «όπου γης». Δεν αδιαφορεί ο Χριστός, αλλά συμπορεύεται. Άλλοτε φανερά κι άλλοτε με τρόπο που είναι ακατανόητος για το δικό μας λογικό.

Στην καθημερινότητα της ζωής, με τα πάνω και τα κάτω της, με τα ωραία και τα δύσκολα, είναι σημαντικό να μην νιώθουμε μόνοι. Η αίσθηση της παρουσίας ανθρώπων δίνει δύναμη και σιγουριά, και του αοράτου Θεού προκαλεί ευφορία, χαρά και πληρότητα.

Πηγή: pemptousia.gr